

ΕΙΣ ΕΝ ΡΟΔΟΝ.

(Πρώτη Μαῦρον).

"Όλοι χαρίζουν σήμεραν λουλούδια μυρωμένα,
Και πέρνουν φίλημα δεξιὸ ἀπὸ σεμνῆ παρθένου.
Μόνος ἐγὼ δὲν χάρισσα τριαντάφυλλο κανένα,
Κ' ἀδίκως τώρα σὲ κρατῶ, λουλούδι ἀγαπημένο.
"Ἐχει ἡ μοίρα καὶ γιὰ σὰς, ἄνθη πτωχὰ, φαρμάκια,
Δὲν χαίρουν' ὅλα τῆ ζωῆ τῆς; γῆς τὰ λουλουδάκια.

"Ἀνόσπυτο μὲ τ' ἄλλα σου τ' ἀδέλφ' ἀγκαλιασμένο,
Τῆ χαρουργῆ κοιμόσουνα σὲ μωρισμένο στρωῖμα,
"Ἐλαμπ' ἀπάνω σου ἡ θροσιὰ σὰν βλεῖμα ἐρωτευμένο,
Κι' ἀκίνα χαμυγέλας σὸ παιδικό σου στόμα.
"Ἄχ! γιὰ μιὰ κόρη ἐπίστεψα πῶς εἶσαι γεννημένο,
Ληθρόνμα πῶς μὲ μισεῖ, καὶ σ' ἔκοφα καύμένο!...

Μὴ μὲ ψυχομαραινέσαι καὶ μὲ παραπονέσαι,
Καὶ μὴ, λουλούδι, μὲ μισεῖς; λουλούδι ἔφρανευμένο,
"Ἐλεημοσύνης μυρωδιὰ καὶ δι' ἐμένα χῦος.
"Ἀνεῖ καὶ τὸ τριαντάφυλλο κοντὰ στὸν παιθαμένο...
"Ἄψε τὸ χέρι ἐν' ἐν' νεκροῦ τὰ φύλλα σου νὰ πιάνη.
Γιατὶ σ' ἔχει κι' ὁ ἔρωτας κι' ὁ θάνατος στεφάνι!

Σὲ ποῖον, λουλούδι ἐρωτικό, σὲ ποῖον νὰ σὲ χαρίσω,
Καὶ ποῖα ἀπὸ τὸ χέρι μου σ' ἐσένα θαύρη χάρι;
Βρίσκεται σῆθος καὶ γιὰ σὲ ἀγάπη; νὰ σ' ἀφήτω,
Καὶ μ' ὅλη σου τὴν εὐμορφιὰ παρθένα νὰ σὲ πάρῃ;
Κανένα βόδο μόνο του ἀρώματα δὲν χύνει,
Τὸ χέρι ὅπου τὸ κρατεῖ ἐκείνο τοῦ τὰ δίνει...

"Ἄχ, ξεύρω, ξεύρω τί ποθεῖς, γνωρίζω τί γυρεύεις,
Καὶ τί θὰ μ' εἶπες, φωνὴ ἂν εἶπες, νὰ λαλήσῃς.
Τῆ; κόρης ποῦ δὲν μ' ἀγαπᾷ, τὴν εὐμορφιὰ ζηλεύεις
Κ' ἐπιθυμεῖς τὰ καστὰνὰ μαλλιὰ τῆς νὰ στολίσης...
Ταλαίπωρο! ἄλλος κάνεις σ' ἔχει νὰ νὰ σὲ δώσῃ,
Τότε τὸ χέρι τ' ἀκριβὸ ἐπάνω σου θ' ἀπλώσῃ!

Πᾶμε σὰν δὲν μᾶς θέλουμε καὶ δὲν μᾶς κάνουν χάρι,
Εἰς ξεχασμένα μνημάτα, σ' τοῦ χάρου τὸ σκοτάδι.
"Ἴσως κάνεις συμπάθει; νεκρὸς ἐνεῖ σὲ πάρει,
Γιατὶ δὲν ἔχουν οἱ πτωχοὶ τριαντάφυλλα σ' τὸν ἄδην...
Κι' ἀνίσως οὐτ' ἕνας νεκρὸς δὲν εὐρεῖ γιὰ ἐμένα,
"Ἄχ, ἡ μαρούλα μου ποῦ ζῆ, σὲ ἔχει' ἀπ' ἐμένα!

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΣΤΙΧΟΙ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΒΙΚΕΛΛΑ.

(Ἐν Ἀουδῶν, 1862.)

Ὅσον καὶ ἂν καταδικάζεται παρὰ πολλῶν, εἴτε αὐθορμητῶν εἴτε ἐξ ἐπαγγελίας ἀριστάρχων, ἢ νεωτέρα ἑλληνικὴ ποιήσις, οὐδ' αὐτῶν ἐνίσταται τῶν δημοτικῶν ἁσμάτων ἀξία πάρεδρος κρινομένη, οὐχ ἥττον ὑπάρχει, καὶ ἡ ὑπαρξίς τῆς αὐτῆ εἶνε κἀν ἐκείνης δι' αὐτὴν τίτλος ζωῆς. Ὅταν τις ζῆ, ἔχει

καὶ τὸ πρὸς τοῦτο δικαίωμα, δικαίωμα ἀπὸ τῆς πραγματικότητος αὐτῆς ἀπορρέον, καὶ μηδεμιᾶς χρεῖζον δικαιολογίας· ὑπῆρξεν ἅπασι, ἄρα ἔπρεπε νὰ ὑπάρξῃ, καὶ ἀντὶ νὰ δαπανώμεθα ἐρωτῶντες αὐτὸν πῶς καὶ διατὶ προέχθη εἰς τοὺς ζῶντας, προσπαθοῦντες νὰ τῷ διαφειλονεϊκίσωμεν τὰς βιοτικές του περιγμηνάς, καὶ ἀρνούμενοι αὐτῷ τὴν ὑπαρξίν, μόνον ἴσως διότι, κατὰ τὴν ἰδεάν ἡμῶν, δὲν ἔπρεπε νὰ ζῆ, πράττομεν ποθὸ κάλλιον ἐξετάζοντες πῶς ζῆ, ἐπιδιαφερόμενοι νὰ μάθωμεν ἂν πολιτεύεται ἀξίως τοῦ λαχόντος αὐτῷ βιωτικῷ κλήρου. Τοῦτ' αὐτὸ φρονούμεν καὶ τῆς κριτικῆς ἀποστολῆν, προκειμένου περὶ ποιήσεως. Δὲν ἔχει καθῆκον οὔτε δικαίωμα ὁ κριτικὸς νὰ καταστρέφῃ ὅτι τῷ δίδεται εἰς ἐξέτασιν, ἢ ἀποδείξῃ ὅτι πραγματικῶς δὲν ὑπάρχει, μόνον διότι ἔτυχε νὰ φρονῇ ὅτι ἡ ὑπαρξίς ἐκείνη εἶνε ἀνάξια λόγου, ἢ ζωὴ ἐκείνη εἶνε νεκρά· οὐδεὶς δικαιούται νὰ καταθραύσῃ καὶ διαμελίσῃ σύνθετόν τι καὶ πολύπλοκον τεχνούργημα, ἵνα τὸ ἐξετάσῃ δῆθεν καλλίτερον, πράγματι ὅμως διότι ἐκ τῶν προτέρων ἤδη φρονεῖ ὅτι ζωὴ ἢ θάνατος, διαμελίσις ἢ ὑπαρξίς εἶνε πράγματα ἴσα δι' ὄν ἀνάξια προσοχῆς. Δύναται ὁ κριτικὸς νὰ ἐξετάσῃ τί ἀπροκαταλήπτως, ὡς ὑπάρχει, ὡς ἐγεννήθη; ἄς τὸ πράξῃ· ἀλλὰ τὸ παρατιθέμενον φαίνεται πολυσύνθετον, σκοτεινόν, χρήζει μικροῦ τινος διαμελισμοῦ, ἀσπμάντου τινος ἀποσυνθέσεως, χημικῆς τινος ἀναλύσεως, πρέπει νὰ διαλυθῇ δηλ. νὰ παύσῃ ὑπάρχον· ἀδιάφορον ἂν πάθῃ κατὰ τὴν ἐγγχείρισιν, ἂν ἀποθάνῃ ἴσως· ἡ ζωὴ του δὲν εἶνε πολύτιμος. Ὅχι, τοιαύτην κριτικὴν δὲν χρειαζόμεθα· τὰ μικρὰ παιδία καταστρέφουσι πολλάκις τὰ χάρτινά των ἀνάκτορα ἵνα ἴδωσι τὸ περιεχόμενόν των, ἀλλ' οἱ κριτικοὶ ἀξιοῦσι πιστεύομεν ὅτι δὲν εἶνε παιδία, καὶ ἂν δὲν παραδέχονται ἴσως ὅτι ἡ νεωτέρα ἑλληνικὴ ποιήσις εἶνε πῶς ἀξιοτέρα χαρτίνων ἀνακτόρων.

Τοιαύτας εἶχομεν περὶ ποιήσεως ἰδέας, ὡσάντις ἐλαμβάνομεν ἀνὰ χεῖρας νέον τι προῖον τῆς ἑλληνικῆς ποιήσεως, ὡσάντις ἐβλέπομεν νεαρόν τι ἄστρον ὑπερκύπτον τοῦ ἑλληνικοῦ Παρνασοῦ, καὶ ὑπὸ τοιαύτας ἐκρίνομεν καὶ κρίνομεν τὴν πατριον ποιήσιν. Εἶν' ἀλήθες ὅτι δὲν παρηγάγομεν, ἢ μάλλον δὲν παράγομεν — καθότι ἡ νεωτέρα ἑλληνικὴ ποιήσις δὲν ἀπέκτισεν ἐτι παρελθόν — μεγάλα πρᾶγματα· πλὴν μὴ διὰ τοῦτο δὲν παράγομεν; ἂν ψάλλῃ ἠραῖα ἢ ἀηδῶν, μὴ διὰ τοῦτο δὲν εἶνε ἄσμα καὶ τὸ ὄρθρισμα τοῦ κορδαλλοῦ; Ὁ Κύριος Βικέλλας αὐτός, οὐτινος αἱ ποιήσεις ἐδῶκαν ἀφο-